

Júlia

Világszerte Nr. 1

Cara Colter

Nincs lehetetlen!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 653. eredeti címe: *Soldier, Hero... Husband?* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 653. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-385-4

• *Kép*: Thinkstock és Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Connor Benson felriadt álmából. Fogalma sem volt róla, hogy vajon Szomáliában, Irakban vagy Afganisztánban ébredt-e. Akárhol is, nyilván titkos küldetésben jár. Olyan titkosban, hogy még az anyjának sem beszélhet róla.

És megint ott volt az az érzés, hogy nincs egyedül. Egész testében megborzongott, és szétáradt benne a veszély érzése. Olyan hirtelen került teljesen éber állapotba, hogy az már szinte fájt.

Valahol a sötét szobában óra ketyegett, a csendhez képest elviselhetetlenül hangosan. A durva vászonlepedő dörzsölte meztelen bőrét. Érezte, ahogy a halántékán legördül egy verejtékcsepp. Az izzadság szagát ott érezte az orrában, összekeveredett az arcszesze... és a frissen főtt kávé illatával.

Az óra ketyegése mellett más neszt is hallott. Kintről, az ajtó elől. És bár alig lehetett érzékelni, ez a neszt volt az, ami felébresztette. A szoba előtt elosont valaki, aki nagy súlyt helyezett rá, hogy a jelenléte észrevétlen maradjon.

Connor felhajtotta a takarót. Ugyanezzel a mozdulattal kisiklott az ágyból, olyan könnyedén és hangtalanul, mintha nem is néhány másodperccel ezelőtt ébredt volna fel. Nem véletlenül nevezték a haditengerészet különleges erőinél „macskának”.

Persze a macska szó alatt nem a házi macskát kell érteni, hanem a veszedelmes ragadozókat, a nagymacskákat, melyek a dzsungelben vagy a hegyekben élnek.

Ugyanaz az ösztön hajtotta Connort is, mint ezeket az állatokat: a túlélés ösztöne. Egy méter kilencven centis testében minden egyes izom megfeszült, ahogy az ajtó felé lopakodott, mely alatt vékony fénycsík szűrődött be.

Közönséges halandó valószínűleg semmi mást nem vett volna észre a fényen és a kávéillaton kívül, de ő megérezte, hogy van valaki az ajtó túloldalán. Kicsit balra, hogy egészen pontosak legyünk. Ezt a halovány árnyékból tudta. A pulzusa gyorsabban kezdett verni, nem félelmében, hanem mert felkészült a támadásra. Adrenalin áradt szét a testében. Aztán feltépte az ajtót...

Elvakította a napfény, ám ez nem lassította a mozdulatait. Balra kapott, és megmarkolta az ott lapuló alak keskeny vállát.

A következő pillanatban parfümillat csapta meg az orrát, és már tudta, hogy tévúton jár. Sikerült módosítania az agyának kiadott parancsot, és ahelyett hogy földhöz vágta volna a célszemélyt, zavarodottságában magához szorította. Ahogy az illető dús, telt idomai az izmos mellkasának feszültek, Connor ráébredt, hogy teljesen rosszul ítélte meg a helyzetet.

Döbentem bámult a lányra, akit letámadt. Nem mintha nők nem szolgálhatnának az ellenség soraiban, de ez a lány biztosan nem tartozott közéjük. Connor szitkozódni kezdett, mire a formás ismeretlen is magához tért, és ellökte magától.

– *Ma sei pazzo!*

Gyönyörű hangja volt, szokatlanul mély és telt. Ráadásul neki volt a legszebb szeme, amit Connor valaha látott. Igaz, most rémület ült benne. És az a mozdulat is ijedségről árulkodott, ahogy a nyakához kapott.

A férfi csak bámulta, mintha nem tudna betelni a látvánnyal. A lány egy fejjel alacsonyabb volt nála, hosszú, selymesen sötét haja a vállára omlott. Virágmintás nyári ruhát viselt, mely nagyszerűen hangsúlyozta karcsú alakját. A lábán lapos sarkú szandál volt, a lábujjai körmét világos rózsaszínűre lakkozta. Makulátlan bőrét aranyosbarnára színezte a nap. És azt mondta, hogy *Ma sei pazzo*, vagyis Connor nyilvánvalóan nem volt sem Irakban, sem Szomáliában, sem Afganisztánban.

– A csudába! – suttozta szégyenkezve. – Hát persze. Ez Olaszország.

Egyszerre eszébe jutott minden. Egy toscanai kisvárosban tartózkodott, ide szólt az *Itus Security* legújabb megbízása. A céget Connor és a haditengerésztől egészségügyi okokból megvált barátja,

Justin alapították, miután Connor is kilépett a szolgálatból.

– *Sí, Italia.*

Olaszország, igen. És az itteni megbízása egyáltalán nem titkos, olyannyira nem, hogy nemcsak az édesanyja tud róla, de gyakorlatilag az egész világ. Az anyja határozottan lelkes lett, amikor megtudta, hogy a fiát a következő munkája olasz földre szólítja.

– Ó, Itália! – sóhajtotta reménykedve és álmodozón. – A szerelem földje.

Pedig ha valaki egy életre elátkozhatta volna a szerelmet, akkor ő volt az. Connor édesanyja ugyanis tizenhat évesen szülte a fiát, és minden rosszat el kellett szenvednie, amit csak az egyedülálló tinédzser anyákra rámérhet a sors.

Csak egy anya reménykedhet abban, hogy egy ilyen kemény és érzelemmentes katonát, mint amilyenné Connor a hosszú szolgálati évek alatt formálódott, megválthat egy mindent elsöprő szerelem.

– Beszél angolul? – kérdezte Connor a lánytól olyan halkán és kedvesen, ahogy csak tőle telt. Szerette volna megnyugtatni, mert a nő még mindig elég ijedten bámult rá nagy barna őzikeszemével, készen arra, hogy a legelső gyanús mozdulatra elfusson.

A csinos ismeretlen habozva bólintott.

– Kérem, bocsásson meg, asszonyom – kezdett mentegetőzni Connor. – Álomból ébredtem, azt sem tudtam, hol vagyok...

– Úgy rontott ki abból a szobából, mint aki orgyilkosra számít – mondta szemrehányóan a nő.

Pontosan ez volt a helyzet, ám Connor nem akarta az orrára kötni.

– Nagyon sajnálom, remélem, nem okoztam fájdalmat önnek.

– Nem, szó sincs róla. Semmi bajom – hangzott a válasz.

Egy darabig csak álltak, és nézték egymást. Aztán Connor megkérdezte:

– Mit jelent az, hogy *Ma sei pazzo*?

– Á, semmit, ez csak... Szóval csak a csodálkozás kifejezésére szolgál. – A lány félrenézett, de a következő pillanatban elmúlt a zavara, és dacosan felvetette az állát. – Bár ha szó szerint le akarom fordítani, azt is lehet. Pontosan annyit tesz: Maga megbolondult?

– Ó, értem. Nos, nem lehet rossz néven venni öntől, hogy az adott helyzetben így reagált.

Connor pulzusa lassacskán normalizálódott, kezdett megnyugodni. Csak a lány parfümjé birizgálta még mindig az orrát. Különleges illat volt, egzotikus, mégis inkább fanyar, mint édes.

Gyorsan megrázta a fejét, és elhessegette a vágyat, hogy elmerüljön ennek a csinos teremtnésnek az őzbarna szemében. Pont ilyesmik miatt kell észnél lennie, ami most történt.

Ez volt az oka annak is, hogy majd húsz év szolgálat után el kellett hagynia a haditengerészetet. Egyre gyakrabban történtek vele hasonló dolgok, és az ilyen tévedésekért a hadseregben igen komoly árat kell fizetni. És ami a legrosszabb, nem is feltétlenül neki.

Ezért aztán, amikor Justin leszerelt, ő is a barátjával tartott.

– Nincs semmi baj – suttozta a lány, és az arckifejezéséből ítélve megláthatott valamit Connor szemében, amit nem kellett volna.

Dehogyan nincs! Nincs annál nagyobb baj, mint ha a katona vétlen civilekre támad!

Most, hogy az első sokk múltában volt, Connor észrevette, hogy a lány reszket. És hogy a tekintete ijedten végigpásztazza, majd visszaugrik az arcára.

Lenézett magára, és szégyenkezve észlelte, hogy a katonai alsóját leszámítva teljesen meztelen.

– Te jó ég, még ez is! – sóhajtotta. – Nem elég, hogy halálra rémítettem, most még zavarba is hozom... – A lány elvörösödött. – Tudom, hogy csak magamat ismétlem, de kérem, bocsásson meg. Nagyon zaklatott volt az elmúlt néhány nap. Tegnap még... – egy pillanatra gondolkodóba esett – Azerbajdzsánban voltam, hogy betanítsam a Világélelmészeti Konferencia biztonsági szakértőit. Tegnapelőtt meg...

A lány szemlátomást igyekezett, hogy összeszedje magát.

– Ön ugyebár Mr. Benson.

– Kérem, szólítson Connornak!

– Elnézését kérem, hogy tegnap nem voltam itt, amikor megérkezett. Nico említette, hogy

nagyon későn jött. – Tökéletesen beszélt angolul, enyhe akcentusa pedig csak még elbűvölőbbé tette amúgy is érzéki, mély zengésű hangját. Connor bármibe lefogadta volna, hogy ha egy bevásárlólistát olvasna fel, az is kimondhatatlanul szexin csengene. Egész nap el tudta volna hallgatni.

– Hajnali három volt, amikor ideértem.

A lány biccentett.

– Igen, Nico figyelmeztetett, hogy az éjszakai órákban érkezik. Ezért is engedtem le előre a redőnyt. Gondoltam, szeretné kialudni magát. Csak azért jöttem, hogy kitegyem magának a reggelit, ugyanis hamarosan el kell mennem dolgozni.

– Tanárnő?

A nő homloka ráncba szaladt.

– Honnan tudja? Nico említette?

– Nem, csak kikövetkeztettem. Úgy néz ki, mint egy tanárnő.

– És ez jó vagy rossz?

Connor rájött, hogy jobban tette volna, ha tartja a száját. De az is a munkájához tartozott, hogy egészen kiváló volt az emberismerete. Másodpercek alatt felmérte, milyen életmódot folytat valaki, és nagy pontossággal eltalálta a foglalkozását, a családi állapotát és a lehetséges szokásait. A részletek felismerése és a rendszerezés képessége létfontosságú volt a világ bizonyos részein – Olaszországnak ebben az álmos szegletében persze nem ez volt a helyzet.

– Jó – bizonygatta, de a lányról lerítt, hogy nem nagyon hisz neki. Az ajtó mellé letett tálcára mutatott. – Azt mutatja, hogy maga rendszerető és kötelességtudó. No meg figyelmes és gondoskodó is, különben nem engedte volna le a redőnyt jó előre. Ebből arra következtettem, hogy a munkája odaadást követel, vagyis vagy pedagógus, vagy esetleg ápolónő. A ruhája azonban inkább az előbbire vall.

Túl sokat beszélek, villant át az agyán, és gyorsan elhallgatott. Remélhetőleg csak az időeltolódás és a kialvatlanság miatt.

– Ez olyan, mint valami bűvésztrükk – állapította meg a lány, de nem csengett nagyon lelkesen a hangja.

– Pedig igazából nem az. Mindenki képes rá, csak figyelni kell a részletekre. – Connor pillantása a reggelizőtálcára vándorolt, melyen kávé volt, friss zömlé, egy kis üveg házi lekvár és egy narancs. Az, hogy a háziasszonya foglalkozását eltalálta, nem csökkentette a bosszúságát. Hallotta, hogy valaki a folyosón lopakodik, és azonnal átkapcsolt támadó üzemmódba. Pedig nemcsak az orgyilkosok szoktak lopakodni, hanem azok is, akik nem akarják zavarni alvó vendégeiket.

– Köszönöm – mondta, és megint a lányra nézett –, hogy szállást adott nekem. Hamarabb kellett volna szobát foglalnom, de nem számítottam rá, hogy ilyen gyorsan kifutok az időből. Amikor először érdeklődtem, úgy tűnt, elegendő hotel és panzió van a környéken.

– Igen, ez igaz. Rengeteg a szálláshely mifelénk, csak hogy idén különösen jó az idő ahhoz képest, hogy még csak május van, és hát a nyár eleje egyébként is az esküvők időszaka Toscanában.

Esküvők...

A lány figyelmesen nézte, és elmosolyodott. A félelme szemlátomást teljesen elpárolgott, a szemében nevetés bujkált.

– Tudja, uram, nagyon is igaza volt, amikor arról beszélt, hogy ha figyelünk, egy csomó olyasmit megtudhatunk a beszélgetőpartnerünkről, amiről az nem beszél. Mert én is látom ám, hogy bár a királyi esküvő szervezésében vesz részt, valójában nem szíveli az esküvőket.

Hoppá! Hát ilyen könnyű lenne átlátni rajta? Ez egyáltalán nem jó hír!

– Honnan veszi?

– Innen. – Az asszony kinyújtotta a kezét, és finoman megérintette a férfi arcát. – Itt az imént megrándult egy parányi izom.

– Nem az esküvő szervezésében veszek részt – helyesbített Connor, nehogy valaki azt gondolja, hogy a virágdíszekhez vagy az étkeztetéshez van valami köze. – A cégem, az *Itus* gondoskodik a rendezvény biztonságos lebonyolításáról. Az elkövetkező egy hónapot arra használom majd, hogy

megismerjem a körülményeket, a környéket, hogy mire július végére visszatérek a csapatommal, már tisztában legyek velem, mire kell ügyelnem. De abban igaza van, hogy nem vagyok nagy véleménnyel az esküvőkről.

– Ó! Pedig nem nézem ki magából, hogy sok esküvőn vett volna részt. – A lány szemében megint mosoly villant, és Connor nem tudott szabadulni a gondolatától, hogy csinos szállásadónője jól mulat rajta.

– Téved. Sajnos már elég sok lagzira voltam hivatalos.

– Sajnos? Sok embernek az esküvők jelentik a legjobb dolgokat az életben. A szerelmet, a reményt, a jobb jövő ígését.

Connornak nagyon kellett ügyelnie, nehogy megvetően felhorkanjon. Sok bajtársa megházasodott, pedig majdnem minden esetben tudni lehetett, hogy a frigynek nem lesz jó vége. Nem minden katonafeleség bírja ki, hogy fél évig csak a kezét tördelje otthon, egyedül, abban a reményben, hogy a férje épségben hazakerül. Sokan megunják a magányt, és keresnek valakit, aki megvigasztalja őket. De miért ossza meg ezzel az idegen lánnyal, milyen rossz véleménnyel van a nők állítólagos állhatatosságáról? Okosabban teszi, ha megtartja magának a véleményét.

– Az *Itus Security* már sok nagyszabású esküvőn végzett biztosítási feladatokat. És elárulhatom, hogy biztonsági szempontból minden lagzi valóságos rémálom. Túl sok a bizonytalan tényező. A környezet, a vendégek, a próbák, a fotózások, a vacsorák. És akkor a fő problémaforrásról, a hisztis menyasszonyról még nem is beszéltem.

– Hisztis menyasszony? – lepődött meg a lány.

– Tudja, bármilyen furcsa, számtalan ifjú ara valóságos hétfejű sárkánnyá válik élete legboldogabb napján.

– Egész biztos lehet benne, hogy Christina Rose nem tartozik ebbe a kategóriába – mondta a nő szigorúan. – Ő csodálatos ember, nagyon kedves, nagylelkű. És szereti a vőlegényét.

Connor könnyedén oldalra hajtotta a fejét. Minden információmorzsa fontos lehet...

– Személyesen ismeri őt?

A lány szemlátomást zavarba jött, de ezúttal némi ingerültség is társult az elfogódottságához.

– Dehogyan ismerem! Nem forgok én olyan körökben, hogy személyesen ismerjem Antonio l'Accardi herceg menyasszonyát. De mivel a herceg a királyi család közkedvelt tagja, nagyon sokat írnak a lapok a házasságáról és Christináról.

– Nem szabad mindent elhinnie, amiről az újságok írnak. Sőt talán helyesebb lenne úgy mondani, hogy semmit sem szabad elhinnie.

– Szóval nemcsak hogy nem kedveli az esküvőket, de még cinikus is.

– És akkor még finoman fogalmazott. Amikor az imént letámadtam, ahelyett hogy kedvesen jó reggelt kívántam volna magának, nyilván rájött, hogy katona vagyok.

– Nos, én az ön véleménye ellenére is biztosra veszem, hogy Christina Rose olyan, amilyennek mondják – jelentette ki önérzetesen a lány, mire Connor elcsodálkozott.

Nocsak, az angyali megjelenés akaratos természetet takar? De hát a szállásadónője jelleme éppoly kevésbé kellene hogy érdekelje, mint a leendő hercegnéé.

– Akárhogy is, biztos lehet benne, hogy a bájos Christina Rose bőven talál majd alkalmat arra, hogy megnehezítse az életemet.

Ezért is jött ide most, jóval a nagy esemény előtt: hogy felmérje a rendezvény biztonsági kockázatait. Hogy garantáltan meg tudja védeni minden bajtól a sosem látott, haszontalan arisztokratákat, akiknek legfőbb tevékenységük, hogy a társasági magazinoknak pózoljanak.

Erről szólt a megbízása. És ha nem lett volna olyan fegyelmezett katona, mint amilyen volt, az előtte álló hölgy minden bizonnyal komoly nehézségeket jelentett volna számára. De így nyilván nem hagyja majd, hogy egy bájos, virágos nyári ruhát viselő tanárnő elterelje a figyelmét a munkájáról. Akármilyen csinos és kedves is...

Ha gond lesz, legfeljebb más szállást keresek, nyugtatta meg magát. Nem volt igényes, bármi megfelelt neki.

Connor munka üzemmódba kapcsol: